

2

POSLEDNÍ PREZENTAČKA

*Nedávno
Hollywood, Kalifornie*

Před východem slunce – před guatemalskými zahradníky ve špinavých, zašlých zahradnických pickupech, předtím než Karibijci přijdou navařit, uklidit a obléct děti, před montessori, pilates a kafem v kelímku, předtím než na ulice osázené palmami vystrčí čumák medáky a bavoráky a do vod byznysu se jako modrozubí žraloci znovu ponoří kšeftaři vyzbrojení bluetoothovými udělátky, vyplouvající na nekonečnou štvanici za *gentrifikací v amerických hlavách* – o sobě dají vědět zavlažovače: vylezou ze země a začnou poprskávat severozápadní kout losangeleské aglomerace, od letiště po kopce, od centra po pláže, po dřímající rumišťě zábavního režimu.

V Santa Monice promluví do ticha před rozbřeskem i na Claire Silverovou – *psst hej* –, ležící ve svém bytě s vlnitou zrzavou hřívou rozlitou po polštáři jako tratoliště krve. Znovu zašeptají – *psst hej* – a Claire se zachvějí víčka. Nadechne se, zorientuje, mrkne na mramorované rameno svého spícího přítele, rozvaleného na sedmdesáti procentech manželské postele. Když Daryl přijde pozdě, často na škvírku pootevře okno za postelí, a Claire takhle – *psst hej* – probudí voda, která venku kropí skalku. Už se ptala správce, proč se nějaký kamenitý záhon musí zalévat každé ráno v pět (proč se ostatně vůbec musí zalévat), ale skutečný problém samozřejmě nejsou zavlažovače.

Claire se budí s abstákem po informacích. Na přečpaném nočním stolku zašátrá po svém blackberry a šlehá si digitální dávku.

Čtrnáct e-mailů, šest tweetů, pět žádostí o přátelství, tři esemesky a kalendář – život na dlani. Kromě toho i obecné věci: pátek, teplota devatenáct stupňů vystoupá až na třiadvacet. Na dnešek pět naplánovaných hovorů. Šest prezentaček. A potom, uprostřed smetiště informací, spatří e-mail od affinity@arc.net, který jí může změnit život. Otevře ho.

*Milá Claire,
ještě jednou díky za trpělivost při tomhle dlouhém procesu. Na Bryana i na mě jste jak ze svých doporučení, tak při pohovoru udělala velký dojem a rádi bychom se s Vámi znovu setkali a pobavili se důkladněji. Neměla byste dnes ráno čas na kávu?*

*Srdečně zdraví
James Pierce
Muzeum americké filmové kultury*

Claire se posadí. No ty vole. Oni jí tu práci nabídnou. Nebo ne? *Pobavit se důkladněji?* Vždyť už absolvovala dva pohovory. O čem by se ještě potřebovali bavit? Že už by to přišlo? Nastává dneska den, kdy skončuje s prací svých snů?

Claire je vedoucí asistentka vývoje u legendárního filmového producenta Michaela Deanea. Ten honosný název je pěkná habaďůra – v podstatě dělá jenom tu asistentku, o vývoji nemůže být řeč a žádná vedoucí taky není. Plní Michaelovy rozmary. Vyřizuje jeho telefonáty a e-maily, chodí mu pro sendviče a kafe. A většinou za něj i čte – obrovské haldy scénářů a výtahů, propagačních plakátů a technických rozpisů scénáře; záplavy materiálů k ničemu.

A to si přitom dělala takové naděje, když sekla s doktorátem na filmové vědě a odešla pracovat pro muže, který se v sedmdesátých a osmdesátých letech proslavil jako „Deane von Hollywood“. Chtěla tvořit filmy. Inteligentní, dojemné. Jenže když před třemi lety přišla, Michael Deane zrovna prožíval nejhorší kariérní sešup a kromě nezávislého propadáku o zombiích *Noční drancovníci* se

na ničem nepodílel. Za tři roky, kdy Claire u Deane Productions působila, nic jiného nenatočil. Produkoval vlastně jediný televizní program – populární reality show a internet vou seznamku Hookbook (Hookbook.net).

A s kolosálním úspěchem téhle odpornosti napříč mediálními platformami se v Deaneově producentské firmě z filmů stává jen pohasínající vzpomínka. Místo toho Claire tráví dny posloucháním prezentaček natolik urážlivých televizních námětů, až se obává, že snad sama přispívá k uspišení Apokalypsy: *Modelky: modely chování* („Vezmeme sedm modelek a strčíme je na privát k vysokoškolačkám!“), *Noc nymfomanů* („Půjdeme s kamerou na rande lidem, kterým diagnostikovali sexuální závislost!“) a *Dům opilých skřetů* („No, jde prostě o dům... plný opilých skřetů!“)

Michael ji neustále nabádá, aby si poupravila očekávání, oprostila se od intelektuálské domýšlivosti, přijala kulturu takovou, jaká je, rozšířila své chápání toho, co je *dobré*. „Jestli chcete dělat umění,“ říkává s oblibou, „sežeňte si práci v *Lův-ru*.“

A to taky Claire udělala. Před měsícem na internetu našla inzerát na pozici „kurátora v novém soukromém muzeu filmu“ a odpovíděla na něj. A teď, téměř tři týdny po pohovoru, to vypadá, že se jí nažehlení byznysmeni z představenstva muzea to místo chystají dát.

Pokud se přímo nerozhodne bez rozmýšlení, určitě se nebude rozmýšlet moc dlouho – Muzeum americké filmové kultury jí nabídne lepší peníze i pracovní dobu a jistě tam taky líp využije magisterský titul z filmového archivářství na Kalifornské univerzitě. Navíc by v té práci snad konečně mohla mít pocit, že skutečně používá mozek.

Michael téhle její intelektuální nespokojenosti nevěnuje pozornost. Trvá na tom, že si všechno musí zasloužit, že každý producent nejprve několik let jen nosí vodu, že Claire – vyjádřeno Michaelovou úsečnou, nenapodobitelnou hantýrkou – musí „prosít hovno ze zrna“, otrkat se na nějakém tom komerčním trháku, aby později mohla pracovat na projektech, které se jí líbí. A tak se ocitá tady,

na velké životní křižovatce: zatnout zuby a držet se téhle dráhy a pochybného snu, že jednoho dne natočí velkolepý film, nebo přijmout klidné místo, kde bude katalogizovat relikvie z dob, kdy na filmu ještě záleželo?

Kdykoliv jí život postaví před takové rozhodnutí (vysoká, chlapi, postgraduál), sepisuje si Claire pro a proti, pátrá po znameních, uzavírá se sebou dohody – a dohodu se sebou, respektive s osudem, uzavírá i nyní: *Bud' se dneska objeví dobrý, realizovatelný námět na film... nebo dávám výpověď.*

Ta dohoda je samozřejmě podfuk. Michael je přesvědčený, že všechny peníze se teď točí v televizi, a za poslední dva roky se mu nelíbil jediný nápad na film, jediný scénář ani filmová povídka. A všechno, co se líbí jí, navrhuje Michael jako příliš drahé, příliš temné, příliš dobové, nedostatečně komerční. A jako by to nevypadalo už tak dost bledě, dnes je ještě ke všemu „pátek uspávaček“, poslední pátek v měsíci, vyhrazený uspávačkám neboli uspávacím prezentacím, ujetým námětům Michaelových starých kumpánů a kolegů, všech místních vyhořelých a uondaných zkrachovalců i těch, kteří se ani na ten krach nezmohli. A zrovna tenhle pátek uspávaček si Michael i jeho producerský partner Danny Roth vzali volno. Dnes – *psst hej* – má Claire všechny tyhle uspávací šmejdy jen pro sebe.

Letmo sklopí zrak na Daryla, dřímajícího v posteli vedle ní. Zahryžou ji výčitky svědomí, že si s ním o té práci v muzeu nepromluví. Zčásti za to může fakt, že Daryl skoro každý den dlouho do noci flámuje, zčásti to, že se spolu stejně moc nebaví, zčásti taky její úvahy, že skoncuje i s ním.

„Tak co?“ zeptá se tiše. Daryl ze sebe vydá zvuk naznačující, že tvrdě spí – něco mezi zabručením a pípnutím. „Jo,“ řekne Claire, „to jsem si myslela.“

Vstane a protáhne se, vydá se na záchod. Cestou se ale zastaví nad Darylovými džínami, které sedí jako odpočívající tanečnice na podlaze tam, kde z nich vystoupil – *Psst ne*, varují ji zavražovače –, ale co jí, mladé ženě na křižovatce, hledající znamení, vlastně zbývá?

Shýbne se, vezme džínny do ruky, probere kapsy: šest jednodolarovek, mince, balíček zápalek a... Á, tady to je:

Zčásti již proděrovaná kartička na několik vstupů do zařízení kouzelně nazvaného BOBRODRUŽSTVÍ: ŠPIČKA ŽIVÉ EROTICKÉ ZÁBAVY V CELÉ LOSANGELESKÉ AGLOMERACI. Darylovo rozptýlení. Claire kartičku otočí. Na nuance zábavního průmyslu pro dospělé nemá příliš cit, ale usoudí, že vydávají-li se v podniku BOBRODRUŽSTVÍ kartičky na opakovaný vstup, nedělá to z něj zrovna alkrón mezi nočními kluby. A hele: už jen dvě dírky a Daryl dostane tanec na klíně zdarma. Ten se ale má! Nechá kartičku vedle chrápajícího Daryla, na svém polštáři, kde ho promáčkla její hlava.

Poté Claire zamíří na záchod a Daryla oficiálně přidá do své dohody s osudem jako rukojmího. (*Dneska chci skvělý námět na film, jinak to ten můj vymetač striptýzů schytá!*) Představuje si jména, která má dnes v programu, a přemítá, jestli se může jedno z nich zázračně překonat. V duchu je vidí jako pevné body na mapě: číslo jedna, které přijde na řadu v devět třicet, si právě v Culver City prochází svou prezentačku nad bílkovou omeletou, číslo dvě, připadající na deset patnáct, cvičí taiči na pláži Manhattan Beach, číslo tři, objednané na jedenáctou, si to v Silver Lake dělá ve sprše. Předstírat, že její rozhodnutí teď závisí na nich, že sama dělala, co mohla, je uvolňující. Claire si připadá skoro svobodně a teď nahá a bez zábran vstupuje do vrtošivé náruče osudu... Nebo alespoň do horké sprchy.

A v tu chvíli se jinak už rozhodnuté Claire mihne hlavou osamocená, toužebná myšlenka – přání nebo snad úpěnlivá prosba k tomu nahoře, ať se mezi dnešním odpadem objeví alespoň jedna... pořádná... *prezentačka* – jeden námět na *výborný* film –, aby nemusela dát vale jediné práci, kterou kdy v životě chtěla dělat.

Venku zavražovače chechtavě plivou na skalku.

* * *

O třináct set kilometrů dál v oregonském Beavertonu se Clairino poslední číslo toho dne, naplánované na čtvrtou odpoledne, také nahé, nemůže rozhodnout, co si vzít na sebe. Shaneu Wheelerovi ještě není třicet, je vysoký, štíhlý a vypadá trochu divoce. Úzký obličej mu rámuje zčeřená hnědá kštice a kotlety jako nohy od stolu. Něco slušného Shane z téhle hromady odhozeného oblečení, té haldy podzimního listí, mámi už dvacet minut: zmačkané roláky, bizarní trička ze sekáče, westernové košile, rifle do zvonu, úzké džíny, roztrhané džíny, volné kalhoty, khaki kalhoty a manšestráky, nic z toho to pravé ořechové pro nonšalanci „talentovaného týpka, kterej to má na háku“ – alespoň tak si představuje vhodný styl na svou první hollywoodskou prezentaci v životě.

Shane si roztržitě promne tetování na levém předloktí, slovo *JEDNEJ*, vyvedené rafinovanou gangsterskou kaligrafií, odkaz na oblíbenou biblickou pasáž jeho otce a donedávna Shaneovo životní motto: *Jednej, jako bys věřil, a víra ti bude dána*.

Shaneův pohled na život formovala léta televizních seriálů, povzbuzování ze strany učitelů a výchovných poradců, stužky pro vítěze školních vědeckých soutěží, medaile pro účastníky a fotbalové a basketbalové trofeje... a především dva pozorní a svědomití rodiče, kteří svých pět dokonalých dětí vychovali v přesvědčení – ale co v přesvědčení, považovali to přímo za přirozené právo člověka –, že pokud si budou věřit, mohou se stát, čímkoli budou chtít.

A tak Shane na střední jednal jako velký vytrvalec a stal se držitelem dvou školních rekordů, jednal jako premiant a měl pořád dobré známky, jednal, jako by jistá roztleskávačka byla přesně podle jeho gusta, a ona sama ho pak pozvala na ples, jednal jako machr, který se nemůže dostat na Kalifornskou univerzitu v Berkeley – a taky se tam dostal – a má v kapse členství v bratrstvu Sigma Ný, a opravdu ho do něj přijali, jednal jako někdo, kdo umí italsky, a rok studoval v cizině, jednal jako spisovatel a vzali ho na tvůrčí psaní na Arizonké univerzitě, jednal jako zamilovaný mladík, a oženil se.

Jenže poslední dobou dostávala tahle filozofie trhliny – ukazovalo se, že víra ani zdaleka nestačí – a před rozvodem mu jeho brzy

už exmanželka (*Už mě ty tvoje kecy unavujou, Shane...*) ušetřila těžkou ránu: ten biblický výrok, který s otcem ustavičně citovali – „*Jednej, jako bys věřil...*“ –, v Bibli ve skutečnosti vůbec *nefiguruje*. Podle ní pocházel ze závěrečné řeči advokáta, kterého hraje Paul Newman ve filmu *Rozsudek*.

Tenhle objev sice Shaneovy trable nezpůsobil, ale jistým způsobem je vysvětloval. Tohle se stane, když vám životní scénář nenapíše Bůh, ale David Mamet: nemůžete najít učitelské místo, manželství se vám rozpadne zrovna ve chvíli, kdy vám končí splatnost studentských půjček, a literární agent, kterého jste si sehnali, vám odmítne projekt, na kterém šest let pracujete, diplomovou práci z tvůrčího psaní – knihu propojených povídek nazvanou *Propojení* (Agent: *Tahle knížka nefunguje*. Shane: *Takhle to vidíte?* Agent: *Tohle já prostě na vydání nevidím*.) Rozvedený, nezaměstnaný a švorcový Shane, jehož literární ambice šly ke dnu, dospěl k závěru, že jeho rozhodnutí stát se spisovatelem skončilo po šesti letech ve slepé uličce. Poprvé v životě se ocitl ve srabu. Bez motta *JEDNEJ, JAKO BYS VĚŘIL* se teď nepřiměl ani vylézt z postele. Vytahovat ho z ní tak zbylo na jeho matku; přesvědčila ho, ať přejde na anti-depresiva. Doufala, že v něm zachrání toho bezstarostně sebevědomého mladíka, kterého s jeho otcem vychovali.

„Podívej, stejně jsme nebyli zbožná rodina. Do kostela jsme chodili jen o Vánocích a Velikonocích. No tak tvůj táta to úsloví místo z dva tisíce let staré knížky prostě vzal z třicet let starého filmu. To přece neznamená, že neplatí, ne? Možná platí o to víc.“

Matčina hluboká víra v něj a nízká dávka selektivního inhibitoru zpětného vychytávání serotoninu, kterou nedávno začal brát, Shanea povzbudily a zažil cosi, co se dalo popsat jen jako epifanie:

Nejsou ostatně opravdové náboženství jeho generace právě filmy? Není snad kinosál náš chrám, jediné místo, kam vcházíme zvlášť, ale o dvě hodiny později se z něj vynořujeme společně, se stejným prožitkem, stejnými řízenými emocemi, stejným poselstvím? Milion škol vyučuje deset milionů předmětů, milion církví má deset tisíc denominací s miliardou kázání... ale v každém nákupním centru

v zemi hrají stejný film. A všichni jsme ho viděli! To léto, na které se nezapomíná, v každém kině zářil na plátna tentýž komplex tematických, výpravných obrazů – tentýž *Avatar*, tentýž *Harry Potter*, totéž *Rychle a zběsile*, mihotající se obrázky, které nám ulpívají v mozku a vytlačují vlastní vzpomínky, archetypální příběhy, z nichž se stávají naše společné dějiny, které nás učí, co očekávat od života, které definují naše hodnoty. Co jiného to je než náboženství?

A z filmů navíc koukaly lepší peníze.

A tak se Shane rozhodl, že svůj talent nasměruje do Hollywoodu. Nejprve kontaktoval svého někdejšího učitele tvůrčího psaní Genea Perga. Toho svého času omrzelo žít se jako kantor a přehlížený esejist, a tak napsal thriller s názvem *Noční drancovníci* (postapokalyptické Los Angeles brázdí zombiové ve vytuněných auťácích a hledají přeživší, které by zotročili). Filmová práva prodal za víc, než si vydělal za deset let na akademické půdě a psaním drobných textů. Uprostřed semestru dal ve škole výpověď. Shane tehdy tvůrčí psaní studoval druhým rokem a Geneova dezerce na katedře vyvolala skandál – za to, jak takhle Gene pokálel celý chrám literatury, se na něj svorně vztekali učitelský sbor i studenti.

Shane profesora Perga vyslídil na jihu, v Los Angeles. Z *Nočních drancovníků* se mezitím stala trilogie a Gene tady na filmové zpracování připravoval druhý díl – *Noční drancovníci: Ulice zúctování (3D)*. Svěřil se Shaneovi, že za poslední dva roky se mu ozval „asi tak každý student a kolega, se kterým jsem kdy pracoval“, a jako první volali ti, jež jeho literární abdikace pohoršovala nejvíc. Gene Shanea odkázal na filmového agenta Andrewa Dunnea, na tituly o scénáristice od Syda Fielda a Roberta McKeeho a především na zaslanou kapitolu o prezentacích filmových námětů z podnětné autobiografie producenta Michaela Deanea *Na Deaneův způsob: Jak jsem Americe prezentoval moderní Hollywood a jak se v životě můžete úspěšně prezentovat i vy*. Díky větě z Deaneovy knihy – „Jediné, čemu v místnosti musíte věřit, jste vy sami. Váš příběh, to jste VY.“ – si Shane vybavil někdejší sebedůvěru podloženou heslem *JEDNEJ, JAKO BYS VĚŘIL* a pustil se do pilování prezentačních

schopností a hledání bytů v Los Angeles; dokonce zavolaal svému bývalému literárnímu agentovi. (Shane: *Oficiálně jsem s knížkama skoncoval. Říkal jsem si, že byste to měl vědět. Agent: Uvědomím Nobelův výbor.*)

A dnes se to všechno zúročilo: Shane má před sebou vůbec první prezentaci před hollywoodským producentem, a ne jen tak ledajakým – před samotným Michaellem Deanem. Nebo aspoň před Deaneovou asistentkou, nějakou Claire. S pomocí nějaké Claire dnes Shane Wheeler učiní první krok ze zatuchlého knižního kumbálu do jasně osvětlené dvorany filmového světa...

Jakmile vykoumá, co si obléct.

Jako na potvoru z vrcholku schodů zavolá Shaneova matka: „Táta už může!“ Když Shane neodpovídá, zkusí to matka znovu: „Přece na to letiště nechceš přijet pozdě, zlato.“ A pak: „Připravila jsem vaječnou topinku.“ A: „Ještě pořád nevíš, co na sebe?“

„Hned!“ křikne Shane a v návalu frustrace – hlavně ze sebe svého – kopne do hromady šatů. V následné explozi textilií spatří bezvadné oblečení, které jako by zůstalo viset ve vzduchu: mačkané džíny do zvonu a westernová košile se zapínáním na cvočky a dvojitým sedlem. K jeho motorkářským botám s dvojitou přezkou ideální. Shane se rychle obleče, otočí se k zrcadlu a vyhrne si rukáv, aby malinko poodhalil tetování – tak akorát, aby mu z něj vykukoval dolní kříž písmene J. „A teď,“ praví Shane Wheeler ke svému oblečenému já, „se jde prezentovat film.“

V Clairině oblíbené kavárně je v půl osmé nabito. Všechny stolky se honosí mrzutým bílým scénáristou v brýlích, všechny brýle se soustředí na obrazovku laptopu Mac Pro, ve všech laptopech Mac Pro je otevřená finální elektronická verze scénáře – tedy všechny stolky až na jeden malý vzadu, kde sedí dva nažehlení byznysmeni v šedých oblecích a před sebou mají prázdnou židli, určenou pro ni.

Claire se vydává k nim, její sukně přitahuje zraky scénáristů. Nesnáší podpatky, připadá si jako okovaný kůň. Dojde ke stolku,

muži vstávají, Claire se usměje. „Dobrý den, Jamesi. Dobrý den, Bryane.“

Posadí se a omlouvají se, že jim tak dlouho trvalo, než se jí ozvali, zbytek ale probíhá, přesně jak si představovala – *vynikající životopis, skvělé reference, při pohovoru udělala dojem*. Sešli se s celým plánovacím výborem muzea a po dlouhém rozmyšlení (nabídli to někomu jinému a ten to odmítl, napadne ji) se rozhodli, že místo nabídnou jí. S těmi slovy James kývne na Bryana a ten jí po kula-tém stolečku přisune velkou hnědou obálku. Claire ji vezme do ruky, pootevře ji tak akorát, aby zahlédla slova „Dohoda o mlčenlivosti“. Než se do ní může ponořit hlouběji, James varovně zvedne ruku. „Než se na naši nabídku podíváte, měla byste vědět jednu věc,“ praví a poprvé jeden z nich přeruší oční kontakt: Bryan se rozhlédne po kavárně, jestli někdo neposlouchá.

A do hajzlu. Claire proběhnou hlavou nejhorší scénáře: *Mzda se vyplácí v kokainu. Nejdřív musí zabít prozatímního kurátora. Jde o muzeum pornofilmů...*

Místo toho se James zeptá: „Claire, kolik toho víte o scientologii?“

O deset minut později – poté co si vyžádala víkend na rozmyšlenou, jestli jejich velkorysou nabídku přijme – Claire jede do práce a hlavou se jí honí: Tohle přece na věci nic nemění, ne? Dobře, její vysněné muzeum filmu sice kryje sektu... Počkat, to není fér. Scientologie zná a nejsou o nic větší sektáři než upjatí luteráni z matčiny strany či sekulární Židé z otcovy. Ale nebudou to tak lidi vnímat? Že spravuje muzeum plné hovadin, které se Tomu Cruiseovi nepodařilo udat při garážovém výprodeji?

James ji ujišťoval, že muzeum nebude s touhle církví nijak spojené, jen od ní získá peníze do začátku – že sice od pár členů církve dostanou na rozjezd do sbírky pár darů, ale že vybudování muzea zůstane z valné většiny na ní. „Církev se chce tímhle způsobem odměnit branži, která naše členy léta podporovala,“ vysvětlil Bryan. A moc se jim líbily její nápady: interaktivní exponáty pro děti na bázi počítačové grafiky, trezor s němými filmy, vysílání filmových

sérii s týdenní obměnou, každý rok specializovaný filmový festival. Povzdechne si. Proč ze všeho možného zrovna scientologové?

Claire se zadumá a řídí mechanicky, jako zombie; přenechá volant základním zvířecím reflexům. Dojíždění do studia už má zažité – automaticky se proplétá labyrintem zkratk, jízdních pruhů, krajnic, vyhrazených pásů, obytných ulic, uliček, cyklistických pruhů a parkovišť. Trasu má vymyšlenou tak, aby do studia každý den dorazila přesně osmnáct minut poté, co opustí dům.

Kývne na strážného, projede bránou studia a zaparkuje. Popadne kabelku a vydá se do kanceláře; dokonce i její kroky jako by rozvažovaly a nemohly se rozhodnout (*skonči, zůstaň, skonči, zůstaň*). Producentská firma Michaela Deanea sídlí ve starém scénáristickém bungalovu na pozemku studia Universal, zaklíněná mezi velkými nahrávacími studii, kanceláři a scénami. Michael už pro studio nepracuje, ale v osmdesátých a devadesátých letech mu vydělal tolik peněz, že svolili, aby tam zůstal – jako taková kosa na stěně továrny na traktory. Kancelář na pozemku studia tvořila součást dohody, kterou Michael podepsal před několika lety, když potřeboval peníze, a jež studiu zaručovala přednostní právo na veškerou jeho produkci (čili na nic podstatného, jak se ukázalo).

V kanceláři Claire rozsvítí, zasedne ke stolu a zapne počítač. Rovnou se jde podívat na návštěvnost ve čtvrtek večer, předpremiéry a představení prodloužená přes víkend a hledá nějakou známku naděje, kterou snad přehlédla, vývojový zlom v poslední vteřině – jenže cifry ukazují to, co už roky: všechno je to pro děcka, samé komiksové hovadiny na pokračování ve 3D, celé založené na počítačových efektech, všechno v rozmezí algoritmických odhadů návštěvnosti založených na tom, jak si vedly minulé díly, na odezvě na upoutávky a plakáty, na reakci zahraničních trhů, zkušebního publika... Z filmů se stává pouhý prostor pro franšizu, reklama na nové hračky, videohry mířící na trh. Dospěli si počkají tři týdny, až si film budou moct pustit doma jako video na vyžádání, nebo se prostě podívají na hybridní televizi – a to, co se vydává za kino-filmy, jsou ve skutečnosti jenom vizuálně nadupané fantasy videohry

pro mladíčky s naběhlými gonádami a jejich bulimické slečny. Film, její první láska, je mrtvý.

Claire dokáže přesně určit, kdy se zamilovala: čtrnáctého května 1992 v jednu hodinu po půlnoci, dva dny před desátými narozeninami, když z obýváku zaslechla něco jako smích, vyšla z pokojíčku a zjistila, že její otec ucucává cosi tmavého z vysoké sklenice, dívá se na nějaký starý film v televizi a pláče – *Pocem, milášku* –, Claire se posadila vedle něj a společně tiše sledovali zbývající dvě třetiny *Snídaně u Tiffanyho*. Život odvíjející se před ní na té malé obrazovce Claire ohromil – jako by si ho takhle představovala, *aniž by o něm měla ponětí*. Tohle film dokázal – byl jako sen, v němž se jí zdá něco, co už snad někde předtím musela vidět. O tři týdny později její otec opustil rodinu kvůli prsaté Leslie, čtyřicetileté dceři svého bývalého partnera z právnické praxe, ale pro Claire už to navždy zůstala Holly Golightlyová, kdo jí tatínka ukradl.

Nikomu nepatříme a nikdo nepatří nám.

Studovala film na malé umělecké škole, magisterský titul poté získala na Kalifornské univerzitě, kde taky rovnou pokračovala na doktorát. V tu chvíli se jí však v rychlém sledu vyjevily dvě věci. Zaprvé její otec dostal lehkou mrtvici, a na Claire tak na okamžik plně dolehlo vědomí jeho smrtelnosti a potažmo i smrtelnosti vlastní. A poté si sebe samou představila za třicet let: stará panna pracující v knihovně, byt plný koček pojmenovaných po režisérech Nové vlny. (*Godarde, nech tu Rivetteovu hračku na pokoji...*)

Vzpomněla si, o čem snila, když viděla *Snídani u Tiffanyho*, a doktorátu nechala. Odvážila se odejít z kabinetního světa na akademické půdě a zariskovat. Místo toho, aby filmy jenom studovala, zkusila na filmech *dělat*.

Začala tím, že se obrátila na jednu z velkých talentových agentur. Na její třístránkové CV se agent u pohovoru sotva podíval a zeptal se: „Claire, víte, co je to lektorství scénářů?“ Bavil se s ní jako s šestiletou. Vysvětloval jí, že je Hollywood „hektický“, že tu za každým chodí agenti, manažeři, účetní a právníci. Že reklamní agenti se tu starají o vizuální prezentaci, asistenti vyřizují všechno

možné, správci sekají trávníky, služebné uklízejí domy, au pair vychovávají děti, venčiči psů venčí psy. A každý den tihle lidi v jednom kole dostávají štosy scénářů, knih a filmových povídek. Není logické, že potřebují pomoci i s nimi? „Claire,“ pokračoval agent, „prozradím vám tajemství: *Tady nikdo nečte*.“

Claire viděla dost nových filmů, takže jí to jako velké tajemství nepřipadalo.

Tu odpověď si ale nechala pro sebe a stala se z ní lektorka knížek, scénářů a filmových povídek, porovnávala je s filmovými hity, známkovala postavy, dialogy a komerční potenciál, a agenti a jejich klienti tak díky ní mohli budit zdání, že zasláný materiál nejen četli, ale dokonce o něm načerpali přímo vysokoškolské znalosti:

Název: DRUHÁ HODINA: SMRT

Žánr: HOROR PRO ODROSTLEJŠÍ MLÁDEŽ

Shrnutí: Snímek DRUHÁ HODINA: SMRT, jenž v sobě spojuje prvky Snídaňového klubu a Noční můry z Elm Street, vypráví o skupině studentů nucené bojovat proti vyšinitému suplujícímu učiteli, z něž by se mohl vyklubat upír...

Uplynuly pouhé tři měsíce, když se Claire dostal do ruky nenáročný bestseller, jakýsi mohutný gotický pseudovýron sentimentality, a když dočetla k směšnému rozuzlení ve stylu *deus ex machina* (větrná bouře vyvrátí sloup a zloducha do obličeje šlehne elektrické vedení), prostě ho... změnila. Bylo to jednoduché jako narovnat v obchodě s oděvy neuspořádanou hromádku svetrů. V synopsi připsala hlavní hrdince zásluhu na vlastní záchraně a pak to pustila z hlavy.

Jenže o dva dny později jí někdo volal. „Tady Michael Deane,“ oznámil hlas na druhém konci. „Víte, kdo jsem?“

Samozřejmě že věděla, třebaže ji překvapilo, že je Deane ještě naživu: muž kdysi známý jako „Deane von Hollywood“, který se podílel na několika největších filmech konce dvacátého století – na všech těch gangsterech, nestvůrách a osudových setkáních –, bývalý